

taggasid endise holetusse sisese ja kiusad Jummasat, kuni temma siinult üsna ärra kesab omma templi, mis sa tännini ei möistnud falliks piddada!'' — Need sõnnad leikasid mo süddamese kui mööt. Häbenedes ja kartes katši omma silmad lättega kinni; siis räkis väggewa sõunaga mees jälle: „Tulle nüüd minuuga, Jummalatenistus en kirrikus hakanud! Ma tahhan sulle sedda vägge anda, et selgeste pead näggema, missugused süddame ohvrid siin Jumala mele järel on ja missugused minud ei olle, kui silmakirja aksi. Sa pead ennam näggema, kui innimese film muidu näeb, aga panne sedda tähhelte meleparrandamiseks!''

Läksime nüüd kirriku sisese ja mo seltsimees viis mind ühte kohta, kus töökogundus mo silma ees olli. Ma kartši vägga! Kirrik olli rahvast täis, aga ommeti ni waikne luggu, et ma midaigi ei kuulnud. Küsisin siis enna immeliku sobra käest: „mis pärast seisab kogundus wailt, eks ta nüüd annan peaks laulma?'' „Raad laulavad, — vastas teine, — aga wata, ma olen jo kuulmisse uisuguseks muutnud, et sa minud ei pea kuulma, kui aqqa neid palvid ja laulusid, mis tööfisest süddamest tullevad. Mis süddamest ei tulle, se on sul nüüd kuulmata. Kui üks hing siin hakab tühja ja kurja mõtlemata, siis selle laulu ja palve heal sinu kuuldes wähheneb, kuni üsna kustub.

Kellest sa midaigi ei kule, se pole süddant Jummala liggi tonud!'' Ma hakkasin nii üd sedda immet, mis mo silma ees olli, tähhelte pannema. Näägin, orrisa mängija ligutas köigest väest käsji, jalgu, aga ei saanud heält ette; eh ma tundjin, selle mehhe tenistus ei olnud minud, kui paljas mängimimme käega, ta ei mänginud Joosandale omma süddames. Näägin, et töök rahwas istus seal töösse näuga ja töök suud ollid lahti naagu lauldes, aga ma ei kuulnud mitte täie healega laulmist, waid aga taasast öhku, naagu ligutaks waikne tunil metsas pude lehti. Kül se olli hirmus kuulda ja nähha! Tuhhanded ollid koos, aga ni wähhä laulmist ja passumist süddamest! Mittu pinki pannin tähhelte, kust suggugi heält ei töönenud; need ollid töök kombe pärast kirrikus. Ali kütus kuuldi, ja wata, wahhest olli wähhä kuulda, wahhest ei midaigi. Uusutunnistus locti altari pealt, ei olnud ennam kui kaks ehk kolm, sedda kuuljün sedda süddamest ka luggema, teised süddamed ollid wailt. Hakkati jälle laulma, aga ennamiste ilma healeta; waikne luggu iggal pool. Siis kuuljün korraka lapse heält, se laulis selgeste ja illusaste: „Sa armas Joja tead, mis kahjuks tulieb meil'', töök enna lastel' sead, mis hea ja tarvis neil' n. t. s.'' Oh se üks heal tuhhandete hulka, kelle südda tum olli, se teggi mo mele rõönsaks. Pörasin siuna,